

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέντευξη εκ του προηγουμένου)

Ο Λαμπιρής γέμοσε άργυά το απόγευμα σπίτι του τρομερά χορηωμένος.

Είχε άποκάιει πιά. Σωριάστηκε σέ μιά σέξ-λόγγ, στην τραπέζαρια, έγρασε πίσω τή κεράλι του και βυθίστηκε σέ σέξενεις.

Έτσι υποσημασιόμην τόν βόρκαν οι γυνοί του, όταν μπήκαν σέ λίγο στην τραπέζαρια.

Ο Λαμπιρής μιάνοιζε τά βλέφαρά του, τους έγρασε ένα βέλιμα αναθροπό και γέμοσε άλλοι το πρόσωπο του. Περιέμενε ν' άκούση τους γυνοίς του νά φεύνουν σιγά-σιγά, πατώντας τά νύχια γιά νά μήν τόν άνηγορήσουν, μα έκεινοί είχαν μείνει έκει, αντίχρη του, σαν νάθειλαν νά τού πούν κάτι κα' έδισταζαν.

Ο Λαμπιρής κατάλαβε πώς έλαρε νά ξεπερσθέρη μιά και καλή μαζή τους και μορμιοήσισε, χωρίς νά γρησίη τά μάτια του προς αυτούς, χωρίς ν' άνοιξη καν τά βλέφαρά του :

— Τι τρέχει ; ...
— Θές τίποτα, πατέρα ; ρώτησε ό μεγαλύτερος.

— Όχι.
— Νά σοφ φέρη λίγο γάλα ή μαγειρίσασα ;
— Όχι.

— Έγρανε γιά λίγες στιγμές σιωπή.
— Πατέρα... φηθόσισε πάλι ό μεγαλύτερος γυνοί.

- Τι θές ; ρώτησε άπότομα ό Λαμπιρής.
- Ήθελα νά σάς φωτίσω κάτι...
- Ρώτησε.
- Μοί τό έπιτρέψετε ;
- Είπα νάί.
- Ποι είναι ή μαμά ;
- Έξω.
- Κι ή Ρόζα, πατέρα ;

Ο Λαμπιρής νινάχτηκε σαν νά ξεπνοσθε άντ ή στιγμή από τό μισόβου του. Γέμοσε προς τό γυνοί του, τον κάτταξε καλά-καλά και τού ειπε :

— Η Ρόζα... Η Ρόζα είναι στής θείας της.
 Ο νέος τάξε σαστίσει.
 Ο Λαμπιρής δέν τόν άφρησε νά ξεαναθή την ψυχραμία του. Η έρωτήσισε τον τόν ένοχλοδσαν.
 — Έχεις τίποτα νά μοί πής άζόμια ; τούπε.
 — Όχι, πατέρα.
 — Τότε... πηγαίνετε... Είναι χορηωμένος... Κοιμήμα...
 Οι δύο νέοί έφργαν άλλωροπατόντας, χωρίς νά τολμήσουν νά πούν λέξι.

Ο Λαμπιρής έβλεπε πάλι τά μάτια του, κα' άντ ή φορά τόν πήρε σιγά-σιγά ό θνος, ό θνος τόν ταλαπατορημένον σωματικά και ψυχικά, πούνα μοιαστάτα άλλωροσ σέ μερικές περιστασίαις και γεμάτος όνειρα, όνειρα καθαρά και ζώστερα, πού περνούν με μιά ανηματογραφική γρηγοράδα τόν κοντά σ' άλλο...

Νειρεντήσε πώς ήταν βοητηγμένοι στή λίσπη ως τό στήθος κα' άγωνιζόταν νά βγή. Μά ό βοηχος ήταν βαθύς κα' όλο βουβιάζε. Αντίχρησε τότε κάποιον έκει τόν επιστάτη του, με τό τουργά στο χέρι. Φέλησε νά τού φωνάξη, μα ή φωνή δέν έδραναν από τό στόμα του, πινάθιανε στο λαμό του. Ο επιστάτης σημάδισε τότε ένα μεγάλο άγροποσολι πού φτερωποσισε πάνω από τό βοηχο κα' έσοκσε παρά-ξενια. Ήταν μεγάλο σαν άντι, με κεράλι μαθημένο και κατάμαυρο. Ο επιστάτης τό πηροβόλησε, μα ό Λαμπιρής δέν άκουσε τόν ρούτο τού πηροβόλησμοσ. Είχε μονάχα τό όνομα νά στυφορηγίση στον μονιτό αέρα και νά λέγη. Έλεσε βαρύ άπάντω του, τόν σκέτασε με τίς φτεροήγες του και τόν γέμοσε αίματα. Δέν μποροσσε πιά ότε ν' άνασθή. Έγρασε μιά άπότομη κίνηση, νινάχτηκε ξεφρασιόμηνος και έξήντησε...

Άνάσαν βαθεία, σφούγγισε τόν ιδρώτα πού πλημυίοσε τό πρόσωπο του κα' άναστέναιζε μ' άναχοψία βέλκοντας πώς βρισκεται στην τραπέζαρια τού σπιτιού του.

Τι άπαισιο παλμόσμοσ !
Θά τούβριανε τάχα σέ γυνοί ;

Ο βοηχος έσημαίνε την τοσηνη του σμφορά και στενωροδία ή καινοφρηές διστρογιές ; Και τά αίματα τού πούλου ; Προήγοναν κάτι πού θα συνδένανε τούρα γρηγορα ; Την έκδίχησ κατάν τού Γαλάξη ; Αιτή ήταν σίγουρα. Ο βοηχος ή σμφορά του ή μεγάλη. Και τό πούλι ό Γαλάξης πού θα τόν ξευλεθόσαν τό γρηγοσώτερο. Γιατί όμως έλεσε άπάντω του τό χτυπημένο πούλι ; Έβλοήσισε τόν απελά τού πού έγκλημα πού σχεδίαζε ;

Αν τίς σέξενεις του άντεις τόν έβγαλε τό φτάσιμο της γυναικάς τού. Είχε πετάχτη στο σπίτι νά πώση δτι θα της χρείαζότανε προχόσισ, γιατί θάμενε γιά λίγες μέρες στην κλινική, κοντά στο παιδί της. Ο ματρος της τό ειχε έπιτρέψη αυτό, έδωσε μάάλιστα έντολή νά της ετομάσουν μιά μικρή κάμαρα πούταν πλιά στο θάλαμο πούταν τή Ρόζα.

Η Άμπίριανη παραξενότησε πούδε τόν άντρα της στο σπίτι. Ήθελε νά τού μιλήση, νά ξεθεμάνη τόν πόνο της, μα τόν λυτήθηκε στην κατάνσασα πού τόν είδε. Τού έφησε μόν την άδεια νά μείνη κοντά στη Ρόζα. Ο Λαμπιρής δέν της άνηθήσχη.

— Πώς είναι ;... τή ρώτησε κατόπι ν' άνηθήσχη γιά τή Ρόζα.

— Σύνθησε καθόλου ;
— Όχι, Νότη, άναστέναιζε ή γυναίκα νύ. Ψηφίτα στον λαιρότο και παραμάλλει διακόξ. Είχε σαπαγαμώσ φηγής ν' άκούξ τά λόγια της.

Ο Λαμπιρής κούνησε τό κεράλι του.
Τι μποροσσε νά κινή ;
— Είδε τό ματροί πών φήγες ; της ειπε κατόπι.
— Νάί, τόν είδα.
— Τι σοφ ειπε ;

— Πιπτε τό καινοφύγι, τίποτε πού νά μπορή νά με παραγοήσση, νά μου δώση βλάδες. Τάξε με τό ματροί πού είδε πρώτος τή Ρόζα κα' έδωσε τό τραίμα της. Έλαρε, λέει, νά σάς σαστίση νά την μεταφρέστε άμέσως κάποιον. Έλαρε νά τό κάμπετε σεις αυτό, γυνοίς νά γάσπε στιγμή, γιατί με τίς άγροποσές σας άφροσσε τό φτεροί μου τό παιδί νά γάση δλο τον τό αίμα !

Ο Λαμπιρής έκαμε μιά χειρονομία σαν νάθει νά πη πώς τό φτάσιμο ήταν δοξό του, σαν νά μάλλον γι' αυτό τόν έαντό του.

— Ότι έγινε, έγινε, ειπε κατόπι. Άς γινώσση τό παιδί μας κα' όλα θα ξεκατασών. Πηροσέξ, όσσοσ, μη σοφ ξεφύγη καμιά λέξι στα παιδιά. Τούξ είπα πώς ή Ρόζα είναι στή θεία της.

— Δέν θα τό πιστέψαν.
— Δέν έχει νά κάμη. Άς πιστέψουν δτι θέλουν. Μιά φορά δέν θέλω νά μάθουν τίποτα.

Η Λαμπιρικήανη πέρασε κατόπι σ' άλλα δομάτια νά ετομάση τά πούματια δού άλλωρε στην κλινική.

Όταν μπήκε στην κάμαρα της Ρόζας κα' είδε τό κρεβάτι της άδειο κα' άπάντω σμαίνη την κεντητή δαντελλένια νυχτακά της, δέν μποροσσε νά κρητήση τους λυγμοίς της.

Γονάτισε πλιά στο κρεβάτι κα' άόχησε νά κλάη...
Θά ξεαναγοήσε άραγε ζωντανή ή Ρόζα της στο σπίτι, ή θα την έφεραν νεκρή, γιά τό στενοί της ταξείδι στον άλλο κόσμο ; ...

Μά δέν ήταν όρος γιά σέξενεις και δάξονα.
Η Λαμπιρικήανη βιάσθηκε νά γρησίη κοντά στη Ρόζα της.

Έδωσε μερικές όδηγίες στη μαγειρίσασα, ησυχασε τους γυνοίς της, χωρίς νά τούς πη τί συμβαίνει άκριβώς, χαρήστηκε τό Λαμπιρική και τολμήσχη νά φήγη.

Την τελευταία στιγμή όμως στάθηκε στην πόρτα και κάτταξε τόν άντρα της με τρούο.

Τά μάτια του ήταν άγρια και σκοτεινωσμένα, ή μορφή του γεμάτη φροβέρα.

Η Λαμπιρικήανη έννοιωσε την καρδιά της νά σφίγγεται.
Κατάλαβε πώς ό άντρας της μελετοσσε κάποινα κακή πράξι, κάτι τό τρομεροί και τό άπαισιο. Ήξερε τή λύσσα του κατάν τού Γαλάξη.

Τόν πλησίασε και τού ειπε :

- Νότη, τί έχεις ;
- Τίποτα, τίς άποκαθίχθε ξηρά ό Λαμπιρής.
- Είπασ τόσο σπυλογιόμηνος ; ...
- Ήθελες νά χορτίσω, γυναίκα ;
- Όχι, Νότη, έξω πώς πονάς γιά ότι έγινε. Μά σέ παρακάτω, σ' έξωραζόξ, μην κινήη γυναίκα κακό, Νότη. Για όνομα τού Θεοί ! ...

Ο Λαμπιρής έκαμε μιά άπότομη χειρονομία και ειπε :

- Πήγαμε στην ειξη τού Θεοί, γυναίκα.
- Η Λαμπιρικήανη δέν τούμπεσε νά έπιμείνη. Τόν ρώτησε μόνον :
- Θά ρθής στην κλινική ;
- Θά ρθώ.
- Άντιό, Νότη, ξεσοχόσασον λίγο, είσαι άποκαμωμένος.

Ο Λαμπιρής δέν της έδωσε άπάντημα. Κι όταν την άκουσε νά κατεβαίνη στή σάλα νά νά βγαίνη στην αυλή, κάτταξε τό ρολόγι του.

Ήταν περσιμένη ή ώρα. Έλαρε νάχη φτάσει ό επιστάτης του. Άλογο ειχε. Γιατί δέν καθάλλοσε άμέσως ;

Όταν είδε τό κρεβάτι της Ρόζας άδειο δέν μπόρεσε νά κρατήση τους λυγμοίς της...

(Άκολούθει)